

Huge Weeping Willows

Piotr Lisowski, Małgorzata Miśniakiewicz, Liliana Zeic

Dokumentacja złożona do konkursu
na kuratorski projekt wystawy w Pawilonie Polskim
na 61. Międzynarodowej Wystawie Sztuki
w Wenecji w 2026 r. (fragment)

Godło: Krzykliwość

**PROJEKT WYSTAWY W PAWILONIE POLSKIM NA 61. MIĘDZYNARODOWEJ
WYSTAWIE SZTUKI W WENECJI W 2026 ROKU**

LILIANA ZEIC

HUGE WEEPING WILLOWS

Liliana Zeic jest interdyscyplinarną artystką, której praktyka zakorzeniona jest w queerowym feminizmie i ekologii. W działaniach porusza tematy dotyczące tożsamości, cielesności, władzy, wykluczenia oraz zawiązywania relacji istot ludzkich i nieludzkich. Ich cechą wspólną jest krytyczne i subwersywne afirmowanie tego, co poza normą, wypracowywanie strategii oporu oraz czułość wobec przyrody. Od 2020 roku artystka wykorzystuje rzemieślnicze metody twórcze, głównie rozwijając autorską technikę pracy w drewnie bazującą na intarsji. Eksperymentuje z plecionką łąkową oraz wikliną. Zwrot ku rzemiośle sytuuje ją w szczególnym miejscu w polu sztuki współczesnej w Polsce, czyniąc jej twórczość nowatorską. Czerpanie z tradycji rzemiosła i unikalny warsztat nadają jej zaangażowanym działaniom istotny aspekt wrażliwości i piękna, który dociera do szerokiego grona odbiorczyń i odbiorców.

Huge Weeping Willows, nowy projekt Liliany Zeic dla Pawilonu Polskiego w Wenecji opowiada o relacji roślin i ludzi. Mówi o sile, nadziei i przetrwaniu w tradycji zdominowanej przez przemoc. Stawiając motyw wierzby w sercu wystawy, artystka przygląda się związanej z tym drzewem historii relacji społecznych i ekosystemowych: nienormatywnym tożsamościom, sprawczości roślin, opresji zadawanej przyrodzie w imię kultury, pańszczyźnie, dziedziczeniu przemocy. Jednocześnie wierzba jest symbolem nadziei i odrodzenia. Paradoksalnie, tym, co czyni ją tak uwikłaną w różne systemy władzy, jest jej zdolność do odradzania się i oporu. Te uwarunkowania dają jej moc sprawczą, witalność oraz radość – na wystawie kluczowe będą sensualność, beczelna przyjemność i sprawczość. Wierzba jest tu figurą dającą możliwości wyobrażenia na nowo relacji pomiędzy człowiekiem i przyrodą. Artystka, odnosząc się do mitów i symboli polskiej kultury, tworzyć będzie nową wizję wspólnotowości, czerpiącej radość z aktu rośnięcia, zdolnej do przekroczenia patriarchalnej przemocy i utraty.

Wierzba płacząca w kulturze europejskiej ma bogatą symbolikę, często związaną ze smutkiem i żałobą, ale także odrodzeniem i trwaniem. Odgrywała dużą rolę w wierzeniach przedchrześcijańskich, była drzewem magicznym. Rosochata, ogławiona, płacząca baba przydrożna. Wyrastające z niej witki pozwalają pleść kosze i opowieści, grzać, czyścić, wiązać i smagać. Wierzba pełna jest sprzeczności, w jej dziuplach miał przesiadywać diabeł (a nawet jego matka), bazie zaś towarzyszą obrzędom wielkanocnym. Jej moc regeneracji, przyczyniła się do masowego ogławiania związanego pańszczyźnianą zależnością, gdzie drewno należało do pana, a witki przysługiwały chłopstwu. W polskiej tradycji wierzba funkcjonuje jako symbol swojskiego krajobrazu, romantycznej wizji wsi i kultury.

Na wystawę zrealizowane zostaną instalacja site-specific, skonstruowana w oparciu o plecione z wikliny obiekty, oraz cykl 15 intarsji, w zróżnicowanych formatach, rozmieszczony na metalowych stelażach. Instalacja stanowić będzie przestrzenną formę wynikającą z połączenia dwóch podstawowych technik użycia wikliny: plecionkarstwa i tworzenia elementów konstrukcyjnych (kiszki faszynowe używane do umocnienia brzegów, skarp czy budowy dróg na bagnach). Intarsje poświęcone będą opowieściom o wierzbie odnosząc się do konkretnych wątków, motywów czy legend zaczerpniętych z kultury, historii i religii. Artystka poszukiwać będzie siostrzanych, nieheteronormatywnych wspólnot, podmiotowości roślin, miejsc niedostępnych, procesów opartych na magii i wierzeniach, śladów zagubionej tradycji i wiedzy.

Wierzba, pozornie pospolita i polska, okazuje się tu wielowątkowa i ponadnarodowa. Jej zdolność regeneracji symbolizuje moment przejścia, w którym z przemocy i utraty może utkać się wspólnota. Jednocześnie pozostaje silnym znakiem przeciwstawiania się przymusowi i normom. Opłakać oznacza pogodzić się ze stratą by móc od nowa wypełniać puste miejsce. *Huge Weeping Willows* opowiada przede wszystkim o nadziei i odrodzeniu.

Godło: Krzykliwość

**EXHIBITION PROJECT FOR THE POLISH PAVILION AT THE 61ST
INTERNATIONAL ART EXHIBITION IN VENICE IN 2026**

LILIANA ZEIC
HUGE WEEPING WILLOWS

Liliana Zeic is an interdisciplinary artist whose practice is rooted in queer feminism and ecology. In her works, she explores themes of identity, corporeality, power, exclusion, and building relationships between human and non-human beings. They share a critical and subversive affirmation of what is outside the norm, the development of strategies of resistance, and sensitivity to nature. Since 2020, she has been using artisanal methods, mainly developing an original woodworking technique based on intarsia. She experiments with meadow braid and wicker. The turn to craft situates the artist in a special place in the field of contemporary art in Poland, making her work innovative. Drawing on the traditional craft and a unique craftsmanship give her committed work an important aspect of sensitivity and beauty connecting with a wide audience.

Huge Weeping Willows, Liliana Zeic's new project for the Polish Pavilion in Venice, tells the story of the relationship between plants and people. It speaks of strength, hope and survival in a tradition dominated by violence. Placing the motif of the willow at the heart of the exhibition, the artist looks at the history of social and ecosystem relations intertwined in this tree: non-normative identities, the agency of plants, the oppression inflicted on nature in the name of culture, serfdom, and the inheritance of violence. At the same time, the willow is a symbol of hope and rebirth. Paradoxically, what makes it so entangled with various systems of power is its capacity for rebirth and resistance. These conditions give it power, vitality and joy - sensuality, brazen pleasure and causality will be key in the exhibition. Here, the willow is a figure that offers possibilities for reimagining the relationship between human and nature. Referring to the myths and symbols of Polish culture, the artist will create a new vision of community, deriving joy from the act of growing, capable of transcending patriarchal violence and loss.

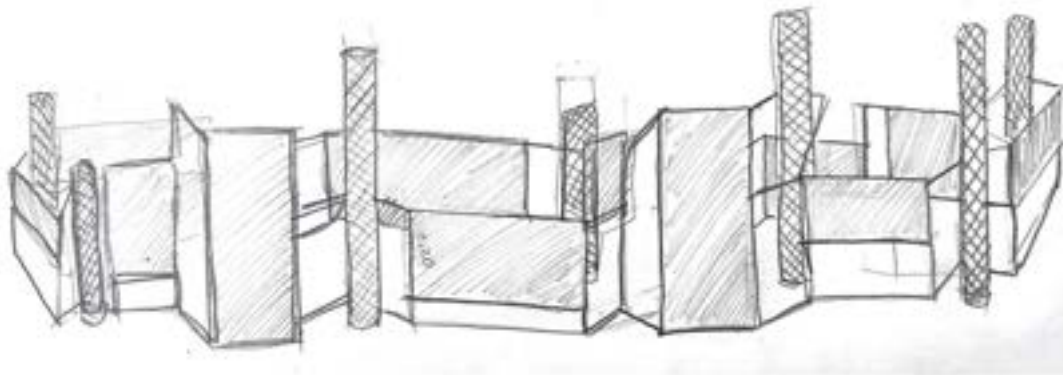
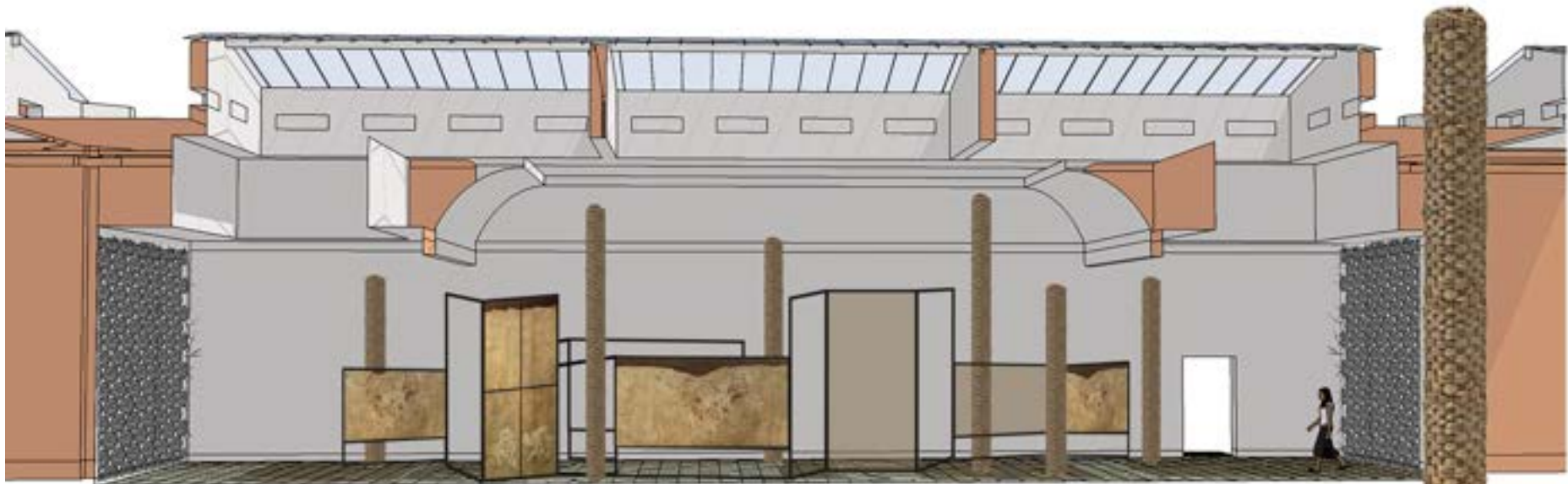
The weeping willow in European culture has rich symbolism, often associated with sadness and mourning, but also rebirth and persistence. It played a large role in pre-Christian beliefs, and

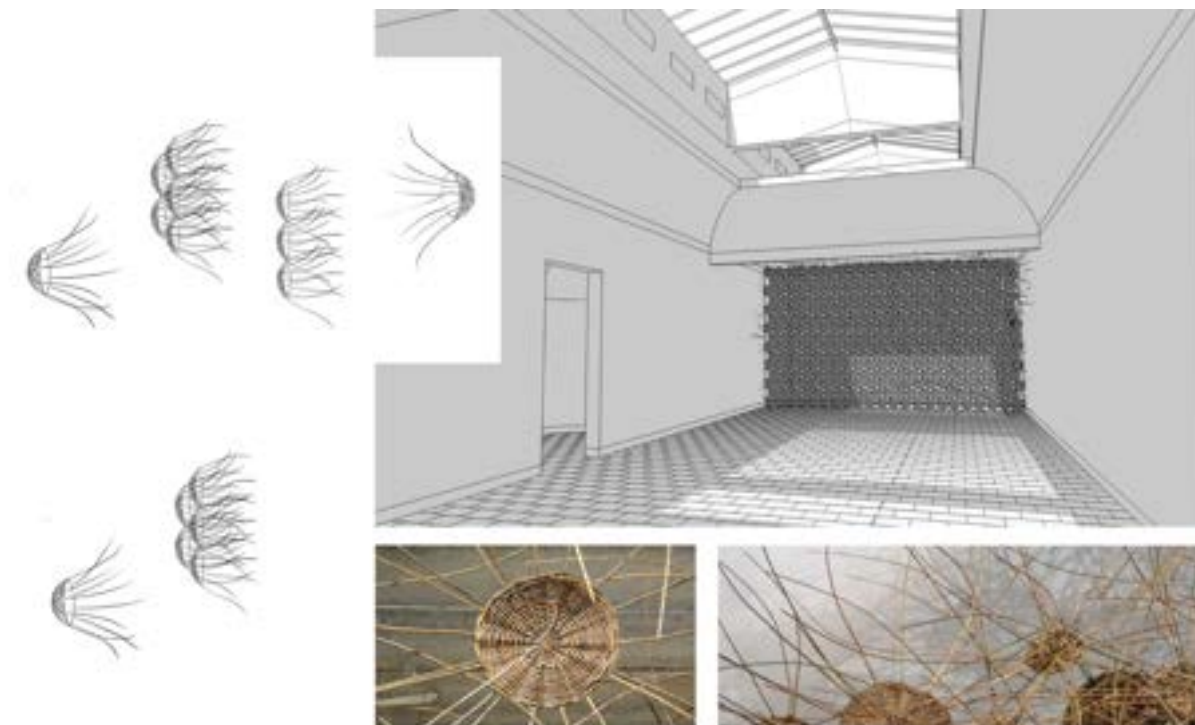
was a magical tree. A wiry, pollarded, weeping roadside baba. The vittles growing out of it allow to weave baskets and stories, mulch, cleanse, bind and tarry. Willow is full of contradictions, the devil (and even his mother) was said to sit in its hollows, while the catkins accompany Easter rituals. Its power of regeneration contributed to the mass pollarding that was linked with serfdom, as the wood belonged to the lord, and the vittles belonged to the peasants. In Polish tradition, the willow functions as a symbol of a familiar landscape, a romantic vision of the countryside and culture.

The exhibition will include a site-specific installation, constructed on the basis of wicker-woven objects, and a series of 15 intarsia, of varying formats, arranged on metal frames. The installation will be a spatial form resulting from the combination of two basic techniques of using wicker: braiding and the creation of structural elements (fascine pickets used to fortify banks, slopes or build roads in swamps). The intarsia will be devoted to willow stories referring to specific themes, motifs or legends drawn from culture, history and religion. The artist will look for sisterhood and non-heteronormative communities, the subjectivity of plants, inaccessible places; processes based on magic and beliefs, and traces of lost tradition and knowledge.

The willow, seemingly common and Polish, turns out here to be intricate and supranational. Its ability to regenerate symbolizes the moment of transition, in which a community can be woven out of violence and loss. At the same time, it remains a powerful sign of defiance of coercion and norms. To weep and mourn means to come to terms with the loss in order to be able to fill the empty space anew. Above all, the exhibition speaks about hope and rebirth.

Godło: Krzykliwość

Wizualizacja nakreśla wstępną formę wystawy:

- Szkic rozmieszczenia cyklu prac wykonanych w technice intarsji na metalowych stelażach wraz z wertykalnymi elementami wiklinowymi nawiązującymi swoją formą do kieszki faszynowej.
- Szkic instalacji wykonanej z plecionych z wikliny obiektów, tworzących jednorodną, ciasno wypełnioną, płaszczyznę na flankujących Pawilon ścianach.